

KONWENCJA

o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, podpisana w Rzymie dnia 29 maja 1933 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 1937 r. - Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 254).

Przekład.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia dwudziestego dziewiątego maja tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego roku podpisana została w Rzymie konwencja o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, o następującym brzmieniu dosłownym:

KONWENCJA

o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych.

Jego Królewska Mość, Król Albanii, Prezydent Rzeszy Niemieckiej, Prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki, Prezydent Związkowy Republiki Austriackiej, Jego Królewska Mość Król Belgów, Prezydent Stanów Zjednoczonych Brazylii, Prezydent Republiki Chili, Prezydent Rządu Narodowego Republiki Chińskiej, Prezydent Republiki Kolumbii, Prezydent Republiki Kuby, Jego Królewska Mość, Król Danii i Islandii, Prezydent Republiki Ekwadoru, Prezydent Republiki Salwadoru, Prezydent Republiki Hiszpańskiej, Prezydent Republiki Finlandzkiej, Prezydent Republiki Francuskiej, Jego Królewska Mość, Król Wielkiej Brytanii, Irlandii i Zamorskich Terytoriów Brytyjskich, Cesarz Indyj, Prezydent Republiki Guatemali, Prezydent Republiki Greckiej, Prezydent Republiki Honduras, Jego Wysokość Regent Królestwa Węgier, Jego Królewska Mość, Król Włoch, Jego Cesarska Mość, Cesarz Japonii, Prezydent Republiki Litewskiej, Prezydent Stanów Zjednoczonych Meksyku, Prezydent Republiki Nikaragui, Jego Królewska Mość, Król Norwegii, Jej Królewska Mość, Królowa Holandii, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Prezydent Republiki Portugalskiej, Jego Królewska Mość, Król Rumunii, Prezydent Republiki San Domingo, Kapitanowie Regenci Dostojnej Republiki San Marino, Jego Świątobliwość Ojciec Święty, Jego Królewska Mość, Król Szwecji, Rada

Związkowa Szwajcarska, Prezydent Republiki Czeskosłowackiej, Prezydent Republiki Tureckiej, Centralny Komitet Wykonawczy Związku Socjalistycznych Republik Rad, Prezydent Stanów Zjednoczonych Wenezueli, Jego Królewska Mość, Król Jugosławii,

uznawszy pożyteczność przyjęcia pewnych ujednostajnionych prawideł, dotyczących zajęcia zabezpieczającego statków powietrznych, mianowali w tym celu swych odnośnych pełnomocników,

którzy, należycie upoważnieni, zawarli i podpisali konwencję następującą:

Artykuł 1.

Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się przedsięwziąć środki niezbędne do wprowadzenia w życie prawideł ustalonych w konwencji niniejszej.

Artykuł 2.

1) W rozumieniu konwencji niniejszej przez zajęcie zabezpieczające rozumie się każdą czynność, bez względu na jej nazwę, przez którą statek powietrzny zostaje zatrzymany w interesie prywatnym, za pośrednictwem organów wymiaru sprawiedliwości lub administracji publicznej, na rzecz bądź wierzyciela, bądź właściciela, bądź innego uprawnionego z tytułu prawa rzeczowego, obciążającego statek powietrzny, wówczas, gdy zajmujący nie może powołać się ani na wykonalne orzeczenie, uzyskane uprzednio w drodze zwyczajnego postępowania, ani na równorzędny tytuł egzekucyjny.

2) W przypadku, gdy prawo właściwe przyznaje wierzycielowi, który ma w posiadaniu statek powietrzny bez zgody eksploatującego prawo zatrzymania, wykonanie tego prawa, w rozumieniu konwencji niniejszej przyrównane jest do zajęcia zabezpieczającego i zostaje poddane rządowi prawnemu ustalonym w konwencji niniejszej.

Artykuł 3.

1) Nie podlegają zajęciu zabezpieczającemu:

- a) statki powietrzne przeznaczone wyłącznie do służby państwowej, włącznie z pocztą, a z wyłączeniem obrotu handlowego,
- b) statki powietrzne, pełniące istotnie służbę na liniach regularnych komunikacji publicznej, jako też niezbędne statki zapasowe,
- c) każdy inny statek powietrzny, przeznaczony do przewozu osób lub towarów za wynagrodzeniem, jeżeli jest gotowy do drogi dla wykonania tego przewozu, z wyjątkiem przypadku, gdy chodzi o dług zaciągnięty na tę podróż albo o wierzytelność powstałą w ciągu podróży.

2) Postanowienia artykułu niniejszego nie mają zastosowania do zajęcia zabezpieczającego wykonanego przez właściciela, który został pozbawiony posiadania swego statku przez czyn niedozwolony.

Artykuł 4.

1) W przypadku, gdy zajęcie nie jest zabronione lub gdy statek powietrzny wprowadzie nie podlega zajęciu, lecz eksploatujący na to się nie powołuje, złożenie wystarczającej rękojmi zapobiega zajęciu zabezpieczającemu i uprawnia do natychmiastowego uchylenia zajęcia.

2) Rękojmia jest wystarczająca, jeżeli pokrywa sumę długu oraz koszty i jeżeli jest

przeznaczona wyłącznie na spłatę wierzyciela, lub jeżeli pokrywa wartość statku powietrznego, gdy wartość ta jest niższa aniżeli suma długu i kosztów.

Artykuł 5.

Żądania uchylenia zajęcia zabezpieczającego będą rozstrzygane zawsze w postępowaniu uproszczonym i bez zwłoki.

Artykuł 6.

1) Jeżeli dokonano zajęcia zabezpieczającego statku powietrznego nie podlegającego zajęciu w myśl postanowień konwencji niniejszej albo jeżeli dłużnik zmuszony był złożyć rękojmię celem zapobieżenia zajęcia lub uzyskania jego uchylenia, zajmujący odpowiada w myśl prawa miejsca, gdzie to postępowanie się odbyło, za szkodę wynikłą z tego powodu dla eksploatującego lub właściciela.

2) Ten sam przepis stosuje się, gdy zajęcie zabezpieczające nastąpiło bez słusznej przyczyny.

Artykuł 7.

Konwencji niniejszej nie stosuje się ani do środków zabezpieczających w przypadku upadłości, ani do środków zabezpieczających w przypadkach naruszenia przepisów celnych, karnych lub policyjnych.

Artykuł 8.

Konwencja niniejsza nie sprzeciwia się stosowaniu pomiędzy Wysokimi Umawiającymi się Stronami konwencji międzynarodowych, które przewidują niedopuszczalność zajęcia w szerszym zakresie.

Artykuł 9.

1) Konwencja niniejsza będzie stosowana na terytorium każdej z Wysokich Umawiających się Stron do każdego statku powietrznego zarejestrowanego na terytorium innej Wysokiej Umawiającej się Strony.

2) Określenie „terytorium jednej z Wysokich Umawiających się Stron” obejmuje każde terytorium poddane suwerenności, suzerenności, protektoratowi, mandatowi lub władzy tej z Wysokich Umawiających się Stron, która w imieniu tego terytorium uczestniczy w konwencji.

Artykuł 10.

Konwencja niniejsza zredagowana jest po francusku w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Ministerstwa Spraw Zagranicznych Królestwa Włoch. Odpis konwencji poświadczony za zgodność, przesłany zostanie za staraniem Rządu Królestwa Włoch każdemu z zainteresowanych rządów.

Artykuł 11.

1) Konwencja niniejsza będzie ratyfikowana. Dokumenty ratyfikacyjne złożone zostaną w archiwach Ministerstwa Spraw Zagranicznych Królestwa Włoch, które notyfikować będzie złożenie każdemu z zainteresowanych rządów.

2) Z chwilą złożenia pięciu dokumentów ratyfikacyjnych, konwencja wejdzie w życie między tymi Wysokimi Umawiającymi się Stronami, które ją ratyfikowały w dziewięćdziesiąt dni po złożeniu piątego dokumentu ratyfikacyjnego. Każdy dokument ratyfikacyjny, który zostanie złożony później zacznie wywierać swe skutki w dziewięćdziesiąt dni po jego złożeniu.

3) Do Rządu Królestwa Włoch należeć będzie zawiadamianie każdego z zainteresowanych Rządów o dniu wejścia w życie konwencji niniejszej.

Artykuł 12.

1) Konwencja niniejsza po wejściu w życie otwarta będzie do przystąpienia.

2) Przystąpienie dokonywać się będzie w drodze złożenia notyfikacji Rządowi Królestwa Włoch, który o niej powiadomi każdy z zainteresowanych Rządów.

3) Przystąpienie zacznie wywierać swe skutki w dziewięćdziesiąt dni po złożeniu notyfikacji Rządowi Królestwa Włoch.

Artykuł 13.

1) Każda z Wysokich Umawiających się Stron będzie mogła wypowiedzieć konwencję niniejszą w drodze notyfikacji, złożonej Rządowi Królestwa Włoch.

2) Wypowiedzenie wywrze swe skutki w sześć miesięcy po notyfikacji wypowiedzenia i tylko w stosunku do Strony, która je uczyniła.

Artykuł 14.

1) Wysokie Umawiające się Strony będą mogły oświadczyć w chwili podpisania, złożenia dokumentów ratyfikacyjnych lub przystąpienia, że przyjęcie konwencji niniejszej nie stosuje się do całości lub jakiejś części ich kolonij, protektoratów, terytoriów zamorskich, terytoriów mandatowych lub wszelkich innych terytoriów, podległych ich suwerenności, władzy lub suzerenności.

2) Wysokie Umawiające się Strony będą mogły w przyszłości notyfikować Rządowi Królestwa Włoch, że zamierzają stosować konwencję niniejszą do całości lub jakiejś części ich kolonij, protektoratów, terytoriów zamorskich, terytoriów mandatowych, lub wszelkich innych terytoriów, podległych ich suwerenności, władzy lub suzerenności, które zostały w ten sposób wyłączone w deklaracji pierwotnej.

3) Będą one także mogły, w każdej chwili, notyfikować Rządowi Królestwa Włoch, że zamierzają przestać stosować konwencję niniejszą do całości lub jakiejś części ich kolonij, protektoratów, terytoriów zamorskich, terytoriów mandatowych lub wszelkich innych terytoriów, podległych ich suwerenności, władzy lub suzerenności.

4) Rząd Królestwa Włoch zawiadomi każdy z zainteresowanych Rządów o notyfikacjach dokonanych zgodnie z dwoma poprzednimi ustępami.

Artykuł 15.

Każda z Wysokich Umawiających się Stron będzie mogła najwcześniej po dwóch latach, licząc od wejścia w życie konwencji niniejszej, spowodować zebranie się nowej konferencji międzynarodowej w celu opracowania poprawek, które by mogły być wprowadzone do konwencji niniejszej. Zwróci się ona w tym celu do Rządu Republiki Francuskiej, który przedsięwzięcie należyne środki do przygotowania tej konferencji.

Konwencja niniejsza, sporządzona w Rzymie 29 maja 1933 r. pozostanie otwarta do podpisania do dnia pierwszego stycznia 1934 r.

Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali konwencję niniejszą.

ZA NIEMCY:

Reinhold Richter
Dr Wegerdt
Dr Albrecht
Dr Praw Otto Riese

ZA STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI:

Delegacja Stanów Zjednoczonych Ameryki oświadcza, że konwencję będzie stosować jedynie w granicach kontynentalnych Stanów Zjednoczonych Ameryki z wyłączeniem terytorium Alaski.

John C. Cooper
Jaeckel
John Jay Ide

ZA AUSTRIĘ:

Gruenebaum
Strobele

ZA BELGIĘ:

H. de Vos

ZA BRAZYLIE:

Alcibiades Pecanha
Trajano Medeiros do Paco

ZA DANIE:

L. Ingerslev
Knud Gregersen

ZA SALWADOR:

A. Sandoual

ZA HISZPANIĘ:

Juan F. de Ranero
Alejandro Arias Salgado

ZA FRANCJĘ:

A. de Lapradelle
George Ripert

ZA WIELKĄ BRYTANIĘ I IRLANDIĘ PÓŁNOCNĄ:

A. H. Dennis
A. W. Brown

ZA INDIE:

A. H. Dennis
A. W. Brown

ZA GUATEMALE:

J. Herrera
Federico G. Marga

ZA WŁOCHY:

A. Giannini

ZA LITWĘ:

V. Carneckis

ZA NORWEGIĘ:

M. Mjoellner

ZA POLSKĘ:

Leon Babiński

ZA RUMUNIĘ:

D. I. Ghika

Al. Cantacuzino Pascanu

Et. Veron

ZA SAN MARINO:

Gozi

ZA SZWAJCARIĘ:

F. Hess

Clerk

ZA CZECHOSŁOWACJĘ:

Szalatnay

Dr. Praw J. Netik

ZA TURCJĘ:

H. Vassif (8/6/33)

ZA JUGOSŁAWIĘ:

D. Kassidolaiz (9/8/933)

ZA HONDURAS:

Augusto Guglielmo Tuccimei (12/10/933)

ZA WĘGRY:

Andre de Hory (18/12/933)

ZA HOLANDIĘ:

J. Patijn (30/12/933)

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 12 czerwca 1937 r.